

IVANA NOVÁKOVÁ

Rusalka

KKNIHY.CZ

Rusalka
Ivana Nováková

1. vydání

vydáno v březnu 2020 jako 110. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-214-2 (epub)

ISBN 978-80-7570-215-9 (mobi)

ISBN 978-80-7570-216-6 (pdf)

1. KAPITOLA - JEZERO

Veškeré lidské konání je řízeno láskou. Minimálně láskou k penězům.

Stačil jediný pohled a já se zřítily po hlavě do zamilovanosti.

Možná vám tato aktivita u sedmnáctileté holky připadá obvyklá, opak je však pravdou. Abych zešílela a odstěhovala se na venkov, ano, čtete správně, venkov, to už muselo dojít k řádné erupci. Jakékoli lidské sídlo, v němž pod řádnou vrstvou zeminy neprojíždí metro, nebylo dosud hodno mé pozornosti.

Rákosí ševalilo a doutníky volbu odkývaly. Hladina se tlumeně leskla jako ušlechtilá ocel, ale vlnky zčeřené mírným větříkem se třpytily čistým stříbrem. Stromy řídkého smíšeného lesíka se nakláněly k vodě a v mlžném oparu hrály všemi valéry zelené. Na koupališti naproti pestře svítily opuštěné dětské prolézačky a pramice, vytažené na břeh. A jako kulisy na divadle se vůkol zvedaly modrošedé kopce. Kdysi v druhohorách to možná byly majestátní rozeklané vrcholy, ale stáří jejich nesmiřitelnost obrousilo v turisticky atraktivní oblíny.

Z hájku po levé ruce, který vroubil břeh a ukryval rozbitou asfaltku vedoucí k civilizaci, vyběhl hravý vořech a se širokým, uslintaným úsměvem se mi hnal vstříc. Nesnáším domácí zvířectvo obecně a psy pro jejich zápach a servilnost obzvlášť, ale kvůli svému rozhodnutí jsem musela snést divoké štěkání a hopsání na uvítanou. Probůh! Ten hloupý Puškin mi zabláčenými tlapkami označkoval tričko i džíny dřív, než se pod stromy objevil urostlý muž a rázně ho přivolal nazpět.

Fakt, že je Michal Prosper fešák, a navíc laskavý, inteligentní a vtipný, zjistila matka před více než dvaceti lety a vzala si ho. Bezpochyby z lásky, jiný důvod pro sňatek se začínajícím spisovatelem a novinářem

na volné noze mít nemohla. Láska je pravda mocná čarodějka, její kouzla však mají velmi krátkou záruční lhůtu. Necelé tři roky po mém narození tátu opustila a posléze se rozvedla.

Z těchto důvodů se táta etabloval mezi pohádkové bytosti. Nedostupný a pro reálný život nepoužitelný, zato vždy dobře naladěný, velkorysý a milý. Dnes už jsem chápala, že udržet zdání Santa Clause v průběhu čtrnácti dní, a delší souvislou dobu jsme spolu nikdy nestrávili, není zas takové umění a obět'.

„Už začínáš ronit slzy nad promarněným mládím?“ vtipkoval, sotva došel blíž. Třeskuté veselí mu zatuhlo někde kolem úst a nepostoupilo k očím. Tam byly znát jednoznačné obavy.

Vhodný čas na etudu otrávené dorostenky. Zavrátila jsem oči. „Ani omylem. Lokám čerstvý vzduch a užívám si svatý klid.“

Zavrtěl nedůvěřivě hlavou. „Jsi asi jediný teenager na světě, který dá přednost zoufalému zapadákovu před nejúžasnějším městem planety.“

Povzdechla jsem si. Tohle budu obtížně zdůvodňovat.

„Jo, Nový York a Liptákov, mé obce nejmilejší. Ten Liptákov budu muset ještě prověřit, ale když se řekne New York, chytám pásový opar.“

„Jsi divná.“

Ušklíbla jsem se. „Jaký si to uděláš, takový to máš! Ty snad nejsi rád?“ Impérium vrací úder, víte?

Konečně se mu poskládaly kolem očí i vrásky spojené s úsměvem. „To víš, že ano. Už ses zabydlela?“

„Pracuju na tom. Tak co, vymyslel jsi pořádnou zápletku?“

„No samo, kyslík nezklame.“ Křenil se. „Zalez dovnitř, ten vítr je ledový.“

V průběhu řeči zavřel Puškina do výběhu a vystoupal tři schůdky na verandu. Kývl hlavou, abych už přestala zírat na krajinu a zaplula. Vyhověla jsem mu. V předsíni jsem skopla konversky a pokračovala do obývacího pokoje v ponožkách.

V domku se mi líbilo všechno. Dřevěná podlaha s nevelkým šedým kobercem před pohovkou. Hravé police z IKEA plné knih. Lustr připomínající Hvězdné války. Velká okna bez záclon či závěsů, umožňující fantastický výhled na jezírko a okolí.

„Budeme muset vyřešit organizační záležitosti,“ zvolil nepříjemné téma, když jsme se spolu pustili do přípravy večeře. Ve spartánské domácnosti osamělého muže nebyl prostor pro velkou kuchyň. Mačkali jsme se bok po boku u krátké pracovní plochy v koutu obývacího pokoje.

Nastal vhodný čas na citové vydírání. Lehce jsem skousla ret a upřela na tátu zelené oči.

„Chtěla bych tě o něco poprosit.“ začala jsem váhavě.

„Cokoliv, ty moje Vílko.“ Sílka, Vílka. Zkratka mého jména Silvie. Těší mě.

„Mohla bych dostat jako svůj pokoj,“ zarazila jsem se a zhluboka nadechla, „tvou pracovnu v podkroví?“

„Pokoj pro hosty se ti nelíbí?“

Cítila jsem, jak mi stoupá červeň do tváří. „Nemá výhled na vodu.“

Zřejmě jsem žádala příliš. Přesně jsem pochopila, proč právě tam píše všechny svoje romány. Okno ve štítě představovalo úchvatný impresionistický obraz třpytné hladiny, vzdálené střechy mlýna, zamžených lesů a hor kolem.

Propichoval mě čokoládovými očima a pak se nečekaně zasmál.

„Není to nejpohodlnější místnost,“ namítl věcně. „Kvůli zkoseným stěnám tam nedostaneme dost velkou skříň na všechny tvoje butikové hadříky. Budeš muset běhat po schodech do šatny, jako i na záchod a do koupelny. Ale pokud po ní toužíš.“ Zvedl ruce, jako že se vzdává. Skočila jsem mu kolem krku a začala ho bláznivě pusinkovat.

Smál se. „Zpomal, zlatíčko. Asi poprosím Karla, zda by nám jeho kluci pomohli se stěhováním.“

Prekvapeně jsem se odtáhla a začala snaživě oprašovat drobky strouhanky z tátovy flanelky.

„Karel? Kluci?“ vypíchlá jsem nejzajímavější body vyřčeného souvětí.

„Karla Wolfa znáš, ne? Předloni jsem tě vzal na jeho ovčí farmu, aby sis vybrala sýry.“

Jo ahá. Protáhla jsem obličej. Vybavil se mi děsivý výlet plný deště a bláta, páchnoucích zvířat, nabručených chlápků a pohrdavých pohledů.

„Takže ti zmiňovaní kluci jsou...“ nakousla jsem pátrání po zbytku informace, která se mi zaručeně nebude líbit.

„Přece jeho synové, Přemek a Radek. S Rád'ou budeš chodit do třídy.“

No potěš. Už jenom výběr těch jmen! Inu vidlákův.

„Když už jsme se přiblížili tématu školy,“ pokračoval, „budeme muset sladit náš harmonogram. Nejspíš ti budu dělat taxikáře každý den.“

„Cože? To mě budeš vozit na vyučování?“ Naježila jsem se. Mně snad ty řízky přestanou chutnat dřív, než je usmažíme! „V sedmnácti nepotřebuju rodičovský doprovod!“

„Gymnázium stojí na náměstí, to je odsud hodina ostré chůze. Za každého počasí,“ dodal důrazně a ukázal na fotografii přichycenou magnetkami k lednici. Zvěčnily jsme se s kamarádkami před miminky na žižkovské věži. Významně poklepal na červené lodičky s deseticentimetrovým podpatkem. „Celou tuhle parádu bys mohla hodit do popelnice.“

„Koukám, že jsi praktický muž,“ pronesla jsem napůl obdivně a napůl jízlivě.

„Drsný venkov člověka vycvičí.“ Odevzdaně pokrčil rameny. „Ještě můžeš změnit rozhodnutí.“

„Nepřipadá v úvahu,“ ukončila jsem rázně diskuzi.

Večeřeli jsme u barového pultíku, který odděloval kuchyňský kout od pokoje, a já si představovala, jak na něm naaranžuju vánoční výzdobu. Trochu předčasné, ale opravdu jen mírně. Skenovala jsem další záporné aspekty zvoleného bydlení. Absence myčky na nádobí. Zdánlivě banální maličkost se mohla postupem doby rozrůst v hromady špinavých talířů, hrnků a příborů. Uf. No jo, jenže k čemu by dosud tátovi byla?

„Na rozsáhlé sešlosti tu nejsi vybavený,“ zhodnotila jsem stísněné prostory.

„Já myslel, že vy, pubertáci, se rádi tisknete jeden na druhého.“

Zrudla jsem. „Tati!“ Soužití budeme muset opravdu vypilovat.

„Promiň,“ omlouval se chvatně. „Dělám si legraci. Žiju poměrně nezáživně“

„Naplňuješ otřepané klišé o spisovatelích, kteří se před společností uzavrou na samotě v lesích, nevycházejí, neholí se, nejedí a za rok vytvoří skvostné dílo?“

Upřímně se rozesmál. „Víš, že máš pravdu? Pro tebe bude tahle řehole hodně náročná. Jako literát jsem mistr slova, a když trčím celý den zavřený v pracovně, večer nezavřu pusu. Připrav se na nejhorší.“

Protočila jsem panenky v hraném zděšení. Muachachá Uvidíme, kdo v tomto souboji zvítězí. Já umím skákat do řeči i sama sobě!

Pochmurně jsem přitvrdila. „To máš kliku, že tě v téhle poustevně nevyhmátla šílená fanynka a neodřezává ti postupně kousky těla.“

„Nepíšu žádné kultovní příběhy,“ namítl.

„Škoda. Neuvažuješ o změně žánru? Koho dnes zajímá společenský román? Korupce, nadnárodní korporace, zneužívání dětské pracovní síly, mezilidské vztahy ve věku sociálních sítí, krize rodiny? Naprostá, odporná nuda. Vraz do toho pár upírů, nějakého mimozemšťana a kus apokalypsy a jsem dcerou milionáře.“

Smál se, přesto kveruloval: „Nemůžeš mít částečný konec světa.“

„To si jenom myslíš.“

Táta si v rozporu se svými proklamacemi po večeři pustil sportovní kanál a nastal definitivní propad družné zábavy.

Uchýlila jsem se do svého prozatímního pokoje. Všude se povalovaly tašky a krabice. Stěhovala jsem se z gruntu, nejsem žádná nehmotná bytost, které stačí ke štěstí sluneční svit a trocha pramenité vody. S mravenčením nesplněné povinnosti a zároveň obrovskou úlevou zásadní změny okolností jsem nepořádek přeskákala k posteli a tam se svezla na příkrývku do sedu se zkříženýma nohama. Je přece nesmysl vybalovat, když se stejně budu brzy stěhovat, ne?

(Ehm, oblečení do šatny si můžeš vyrovnat teď hned, ta už svou lokalizaci nezmění.)

(Ále kušuj!)

Čas na výstup vzorné dcery. Vzala jsem mobil a zmáčkla předvolbu mamčina čísla.

„Áhoj zlatíčko!“ protáhla po pražsku. „Jak se ti vede? Stýská se mi. Nerozmyslíš si to ještě? Takový zastrčený kout světa!“

Mám svou mámu ráda, fakt strašně moc. Taky spolu vycházíme, tedy v rámci skutečnosti, že se protloukám pubertou. Ale vina za tuhle kalvárii padá na její hlavu, a pokud to neví, je potřeba danou okolnost připomenout.

„A co ty? Rozhodla ses zůstat v Praze? Zrušit stěhování za oceán?“

Ha! Na druhém konci došlo k tísnivé pomlce. Nejsem sentimentální, ale bodlo mě u srdce. Já taky nechci, aby nás dělila půlka Zeměkoule.

„Ach, Sílko. Přece jsem ti to vysvětlovala. Nabídli mi naprosto ojedinelou pracovní příležitost. V mém věku si nemůžu dovolit něco takového odmítnout. (Hluboký povzdech.) Jsi asi jediný teenager na světě, kterého neláká New York.“

Ušklíbla jsem se. „To mi vysvětlí, proč jste se s tátou rozváděli.“

Rozhovor nezačal dobře a cítily jsme to obě. Bez stanovených pravidel jsme souběžně upravily směr. Máma se zeptala, jak se zabydluji a já jí vyklopila svůj úspěch s výměnou pokoje. Já ji zapřísahala, aby mi ihned po příletu zavolala, i kdyby měly být tři v noci. Nakonec jsem ukápla slzu, ale to bych nepřiznala ani na mučidlech.

Položila jsem mobil na stůl a unaveně se sesunula na deku. Klouzala jsem očima po strohém, účelném zařízení a rozladění odplouvalo jako papírová lodička v bystřině. Otevřeným oknem se neslo šumění rákosí, houkání nočních ptáků, kuňkání žab a šplouchání vlnek. Vzduch voněl lesem, mlhou a vodou.

Probudila jsem se do kalného jitra zpocená z divokých snů, v nichž mě po zdejších lesích honili vlkodlaci, upíři se sáпали po hrdle a země pod stromy se vlnila hadími těly. No do háje zeleného! Musím četbu romantické fantasy kapku omezit.

Opatrně jsem vstala a po špičkách se vykradla na chodbu. Dům byl tichý, ale nepůsobil smutně. Takže první noc strávená v novém domově? Pro posílení kuráže jsem se ušklíbla. Akutně totiž hrozilo vyplnění děsivých nočních můr. Když jsem z okna obhlédla romantické kulisy kolem jezera, fakt bych tomu i věřila.

Pomocí sprchy a zubní pasty jsem prováděla načtení operačního systému. Vrozený optimismus dosud neokupoval sto procent operační jednotky. Na to mu scházely další podpůrné utility jako například káva

a sacharidy ve formě loupáku. Ale už vykazoval dost životaschopnosti, protože jsem se při pohledu na police v koupelně temně zachechtala. Táta v tomhle domě bydlel roky. Stačil však jediný den, abych ho svými zkrášlovacími přípravky odtlačila do defenzívy. Muachachá. Když jsem vylezla ze sprchy, ze zoufalství jsem navíc hrábla po jeho županu. Zapomněla jsem si totiž přinést věci na převlečení a nechtělo se mi znovu oblékat pyžamo. Doufejme, že se všechno časem srovná. Otevřela jsem dveře...

Zařvala a nadskočila úlekem.

„Proboha, co se stalo?“ vyděsil se táta. „Viděla jsi pavouka?“

„Pavouka?!“ zaječela jsem nanovo. Bleskově jsem se otočila a couvala přes práh, až jsem do něj narazila.

„Andílku, co se děje?“ staral se a objal mě kolem ramen.

„Nic,“ vydechla jsem konečně. „Lekla jsem se tebe. Myslela jsem, že spíš.“

„Vstávám brzy, dopoledne se mi nejlépe tvoří. Teď udělám snídani a vyrazíme do města.“

Město?! Nahuštěné baráky, smradlavá auta, hluk a prach? To znělo skvěle! Oblékla jsem si stylové pocákané džíny a jednoduché přiléhavé tričko. Nepokoušela jsem osud jehlovým podpatkem a raději sáhla po starých dobrých konverskách s obrázky superhrdinů nakladatelství Marvel.

Táta šel napřed a vyjel z garáže bronzovým Yeti Outdoor, což vypadalo náramně stylově. Puškin kňučel za plotem, po výletě toužil stejně jako já. Vyhrábla jsem zbytky charakteru a nevyplázla na něj jazyk.

Dům stál na trávníku přímo u jezera. Pozemek lemoval zastřížený živý plot. Po šterkem vysypaném nájezdu jsme vycouvali na lesní cestu a pokračovali k silnici. Auto šustilo perlovým přisvitem podzimmního jitra. Lesem podél vodní hladiny jsme se blížili ke křižovatce. Na silnici jsme zahnuli doleva k mlýnu. Trvalo hodnou chvíli, než jsme minuli první městské domy a chodník.

Zastavili jsme v centru, na parkovišti vyhrazeném pro radnici.

„Až ti auto odtáhnou, vyzkoušíme cestu zpátky pěšky?“ Provokativně jsem nastavila tvář jemnému mrholení.

„Jednou na to určitě dojde. Ale dnes ne. Jsem na část úvazku zaměstnancem městského úřadu.“

„Nezávislý literát,“ odfrkla jsem si.

„Nikdo není nezávislý, dušinko. Splácím hypotéku a taky bych se rád občas najedl.“

Úhlopříčkou přes čtvercové náměstí stála krásná klasicistní budova se sloupy zdobeným vchodem. Škola. Moje slabé místo. Otec všeználek, matka vědecká pracovnice, dcerka vyhrabaná blondýna. Nečinilo mi potíží chovat se vzorně, poměrně snadno jsem se přátelila se spolužáky a vůči učitelům projevovala respekt. Špatné známky mi všichni plošně odpouštěli. Jenom já věděla, že při studiu jedu na čtyřicet procent výkonu. Všechn čas jsem totiž věnovala četbě té nejhodnotnější literatury. Houpací křeslo a nad ním plakát Edwarda Cullena, no co by si dívka mohla přát víc? Vysvědčení s vyznamenáním? Ale jděte!

Proti své přirozenosti jsem nahrabila ramena. Asi po milionté jsem rozumem zkusila revidovat citovou volbu. Co mi vlastně na New Yorku

tak vadilo? Každý přece ví, že zdejší střední školy jsou mnohem obtížnější než většina amerických. Ach jo.

Budova působila majestátně a mně se přitížilo. Dusala jsem po širokém schodišti do patra. Rozlehlou podestou s řadou sloupů táta zkušeně zamířil doleva. Sborovna. Ředitelna. Napadaly mě ekvivalenty jako inkviziční mučírna a podobně.

Povzbudivě na mě mrkl. „S ředitelkou jsem domluvený, formality vyřídíme levou zadní.“

Zastavil se před kanceláří a zaklepal. Ozvalo se „dále“ a on vzal za kliku. Následovala jsem ho a sama se sebou uzavřela slavnostní dohodu. Dobrá, dosud jsem školu flákala, ale hloupá nejsem. Tak prostě máknu, co je na tom?

Měl pravdu, úřad nás příliš nezdržel. Ale psychicky mě naprosto vyčerpala, takže jsem odvolala průzkum místních nakupovacích možností a souhlasila s návratem na lesní samotu. Akorát jsme stihli vystoupit z auta, když z lesa vyjel vojenský džíp a zastavil před bankou. Z auta vyskákali urostlí mládenci v maskáčích.

„Pohraničníci?“ hádala jsem. „Takže při procházkách, kdy předstíráš hledání inspirace, něco pašuješ v Puškinově žaludku?“

„To jsou kluci Wolfovi,“ informoval mě přes rameno.

Při pohledu na hory testosteronu, které se zdravily s tátou, se mi tento kout země začal opravdu líbit. Oba byli snědí a zjevně ošlehaní nepříznivým počasím. Tmavé vlasy jim padaly do černých očí s rudou jiskrou, ostře řezaná brada byla rozdělená výrazným žlábkem. Starší měl tvář zarostlou dvoudenním strništěm, pravé obočí rozseknuté zhojenou, bělavou jizvou a vypadal jako brutálně sexy pirát.

Jsem si vědoma faktu, že jsem hezká. Občas minu nějaké to zrcadlo a taky vnímám, jak na mě lidé reagují. Sebevědomě jsem k nim zamířila a představila se. Červené lodičky s jehlovými podpatky by celkový dojem dotáhly, ale já vystačím s málem.

Podobné okamžiky prostě zbožňuju. Oskenovali mě od hlavy k patě a zapomněli, jak se jmenují. Doopravdy. Ten mladší podle mého přestal i dýchat.

Zachránil je táta, ten dobrák. Předstíral, že si ničeho nevšiml. Což není technicky možné, neb jest spisovatelem a studium povah a reakcí provádí naprosto automaticky. Ale taky je slušně vychovaný člověk, takže za hochy doplnil: „Tohle je Přemysl Wolf a s Radkem budete chodit do školy, jak jsem říkal.“

„To bude fajn.“ Zářivě jsem se usmála. Přemek by stál za hřích na místě a zákonnému zástupci na očích, a přesně z toho důvodu jsem vlnu své pozornosti věnovala mladšímu bratrovi. Ačkoli ve skrytu duše mi pípala kontrolka, zda je v pořádku, když ovčí farmu vedou, ehm, Wolfovi, a zda nemají za úplňku potíže udržet lidskou podobu. Nehráblo mi?

„Jé, ty jsi fakt kočka,“ vypravil ze sebe ten prostáček, čímž staršímu sourozenci poskytl čas na nutnou obnovu základních životních funkcí.

„Omluv ho, vychování pobral mezi ovce,“ ušklíbl se a otočil k tátovi. „Pustíme se do práce. Máme spoustu jiných povinností, nemůžeme se tady zbytečně zdržovat.“

Ten neurvalý křupan! Táta se okamžitě zatvářil provinile, ale přičmoudlý svalovec se už hrnul do patra.

„Říkal jste prý, že potřebujete odstěhovat nějaké věci do podkroví,“ hulákal už skoro na schodech.

„Ano, kdybyste byli tak laskaví.“

„Rádi pomůžeme, pane Prospere,“ ujistil ho Radek. Omluvně se na mě usmál a pospíchal za bratrem. Měl opravdu příjemný hlas, hluboký a sametový. Vůbec by mi nevadilo, kdyby mi v těchto vlnových délkách někdo špital do ouška sladké nesmysly.

Klusala jsem za ním a cvičně nabídla přípravu domácí limonády. Radkovi zasvítily oči, ale hrubián Přemek vyštěkl do neutrálního prostoru cosi o tom, že nemá žízeň. Ráďa pokrčil rameny a raději uchopil desku masivního psacího stolu, aby tátovi definitivně změnil pracovní prostředí.

Všichni tři se usilovně snažili celé odpoledne. Já se motala kolem, přidržovala, poponášela, otvírala dveře, zachytávala padající předměty. A hltala podrobnosti vypracované muskulatury ovčáků. Jenže tím bohužel veškeré flirtovací úspěchy končily. Přemek důrazně předstíral, že neexistují, a Radek proti své vůli držel basu. Jediný táta se mnou občas prohodil slovo a nechal si přinést pití.

Díky Bohu za rodiče!

Kluci nakonec odmítli jídlo i peníze a utekli do deštivého podvečera. Bylo pod mou úroveň sledovat, jak nasedají do džípu, jen jsem slyšela vzdalující se burácení motoru.

„Myslíš, že místo mě viděli hologram pirani?“ fabulovala jsem opřená o kuchyňskou linku.

„Propána, snad neranili tvou pýchu? Nemusí ti každý hned padnout k nohám, ty osudová krásko!“

Nafoukla jsem tváře. „Tak jsem to přece nemyslela! Chovali se ke mně hrubě, to nemůžeš popřít.“

„Protože jsi je provokovala. Wolfovi si drží od ostatních odstup, a co jsem slyšel, mají k tomu mnoho dobrých důvodů.“

„Například?“

„Jsem seriózní novinář, ne pavlačová drbna.“

Otočila jsem se k pracovní ploše a začala připravovat pomazánku z olejovek. Máma je skvělá, ovšem nikoli kuchařka. Její pracovní vypětí a vědecká roztržitost mě donutily bravurně zvládat přípravu několika jednoduchých jídel.

Moje dovednosti tátu kupodivu děsily. „Nechci po tobě, abys vyváběla!“

„A zakážeš mi to?“

Literáta jsem natolik vykolejila, že chvíli nenacházel slova.

„Já kuchtím ráda,“ pokračovala jsem v šokové terapii. „Domluvíme se, že se budu starat o domácnost do té míry, do jaké mi to vyhovuje?“

„Musíš zabrat ve škole. Tvoje známky nejsou nic moc.“

A jejej! „Mám to v plánu,“ brblala jsem skloněná k plastové míse. Zuřivě jsem šlehala, až se mi podařilo vytvořit velmi homogenní hmotu. Teprve poté jsem si uvědomila, že se v místnosti vyklenulo hloubavé ticho. Zvedla jsem hlavu. Výraz v tátově obličeji mě překvapil. A kupodivu velmi snadno jsem jej rozklíčovala.

„Chybí ti máma?“

Zbytečné otázky v kriminalistice sepsal inspektor Hlaváček. Já bych mohla z vlastních přešlapů sestavit almanach trapných výroků pubescentů. Táta se beze slova otočil a odešel. Ten povzdech, který mu unikl, jsem opravdu nechtěla slyšet.

Tak jo. Namazala jsem pár chlebů a svalila se k videoklipům na hudebním kanálu. Brečet jsem nezačala, na to jsem příliš cynik. Ale sousta mi v puse bobtnala a připomínala spíš bláto než pikantní sardinky. A ještě ke všemu se mi podařilo zamluvit horké téma tajuplné rodiny Wolfových. Nafackovala bych si.

„Promiň, chovám se jako zatrpklý samorost,“ ozvalo se ve dveřích a já vyjekla. Vůbec jsem ho neslyšela přijít.

„To je v pohodě, musíme si oba zvyknout,“ vykoktala jsem.

Stál tam a pořád se tvářil náramně divně. Ale pak se usmál.

„Jsem rád, že jsi tu se mnou. Úplně nepředstavitelně moc. A díky za pomazánku.“

2. KAPITOLA – ZÁLUDNOSTI MATEMATIKY

Třídní učitelka, paní Bártová, mi pokynula, abych vstoupila do vysokých, bíle natřených dveří na konci chodby druhého patra. Třetí B. V áčku měli plno.

Lidé mají geneticky zakódováno přeceňovat vzhled. Stačí dobře vypadat a projde vám prakticky všechno. Dokráčela jsem před stupínek a mile se usmála. Oblékla jsem se slušivě, ale nijak vyzývavě. Na to dojde, až si mě všichni zařadí do škatulky hodná holka.

Profesorka mě krátce představila, já zatím snímkovala budoucí spolužáky. Vlastně jsem nikdy předtím nepotřebovala proniknout do uzavřené společnosti. Dosud jsem měla štěstí, že jsem vždy patřila k zakládajícím členům.

Koneckonců všechno je jednou poprvé.

Vepředu se na mne mračily typické šprtky, zakomplexované dívky přesvědčené o své genialitě a ošklivosti. V poslední lavici levé řady jsem zaregistrovala třídního prince, modrookého hezouna s tváří hollywoodského herce. Ten mě pozoroval se zájmem.

„Doufám, že se vám u nás bude líbit,“ popřála mi Bártová. Cože? Jede ta osoba v drogách?

Vyzvala mě, abych se posadila. No, mnoho volných míst jsem neviděla. Budu přesná, v celé třídě byla dvě. Jedno vedle jakési zastydlé gotičky, která okamžitě nepřátelsky roztáhla věci i přes druhou půli lavice. Takže jsem sebevědomě zamířila k židli na konci řady u okna.

„Ahoj!“ zazubila jsem se. „Máš vůbec povoleno se mnou mluvit?“

„Ahoj,“ vykoktal a přes opálení zjevně zčervenál.

Posadila jsem se a vyrovnala na pracovní plochu sešity a učebnice.

„Jaká je matikářka?“ zjišťovala jsem. Třídní nás opustila a elegantní černovlasá žena převzala velení. Začala kontrolovat docházku.

„Naprostá kráva,“ procedil mezi zuby.

„Je opravdu tak nemožná, nebo ti nejdou počty?“

Zavrátil oči. „Všechno dohromady. Jak jsi na tom ty? Budu mít konečně od koho opisovat?“

„Neradila bych ti to. Prolézám s odřenýma ušima.“

„Já myslel, že jsi chytrá.“

„Možná. Ale kompenzuju to leností.“

„Neruším vás tam vzadu?“ ozvala se ostře pedagogická pracovnice.

„Soukromé záležitosti si vyřídíte o přestávce, slečno Prosperová. Nyní si napíšeme krátký, desetiminutový testík, abych prověřila vaše znalosti analytické geometrie.“ Začala na tabuli škrábat rovnice. „Určete parametrické vyjádření průsečnice rovin p a q , zjistěte, které z následujících bodů leží v různých poloprostorech podle roviny p ...“
P-p-potěš!

Prísahám, Radek vzdychal. Naznačila jsem mu, ať toho ihned nechá! Matematika nepatří k mým oblíbeným kratochvílím, ale nestojí za to,

aby kvůli ní člověk ztrácel glanc. Bludištěm abstraktních pojmů a velmi konkrétních rizik jsme se dopotáceli k přestávce.

„Táta mě zabije,“ mumlal. „Z matiky to bude letos třetí kule.“

Napadlo mě, že se nemusím se studiem mordovat sama. „Tak vytáhneme do boje. Když spojíme síly, ukážeme všem, co v nás vězí.“

„Odpověď na tuhle otázku bych radši nechal u ledu,“ poznamenal zkroušeně.

„Hloupost! Nevzdávej závod před startem. Co kdybys šel dnes po vyučování k nám?“

Kulil na mě černé oči. „Ty mě zveš k sobě domů?“

Lehce mi zatrnulo. „Doufám, že jsi to nepochopil jako neslušný návrh. Chci se učit. Nutně potřebuju zabrat. Táta měl včera taky nějaké připomínky.“

Pořád na mě zíral, ale do tváře se mu dral vítězný úsměv. „Tak jo. Ujede mi autobus, ale zavolám bráchovi, jestli by mě potom neodvezl.“

Cože? Příležitost setkat se s Přemkem? Zatraceně, já jsem dobrá!

Vstal, hrnul se na chodbu a z kapsy vytahoval mobil. Já zatím uklidila učebnici a vytáhla češtinu. Tenhle předmět by mohl být v pohodě. Hodně a ráda čtu a pravidla pravopisu do mě vtloukli na základce. Integrály k životu nepotřebujete, ale už žádost o zaměstnání podáváte písemně. Nebo aspoň tak nějak to pořád opakovala máma.

Souběžně s Radkem se zvedl třídní princ a doprovázen svitou věrných dokráčel k mé lavici.

„Ahoj, já jsem Kuba.“ Ještě představil Simonu, typově zlomyslnou a hloupou krásku, a Baruš, veselou a družnou povahu se silným novinářským cítěním. Po staročesku drbnu.

„Pražáky děsí terorismus natolik, že prchají do Orlických hor?“

Propána! Na obličejích jsem držela milý a vstřícný úsměv, ale opravdu jsem netušila, co mu odpovédět, abych neurazila. „Asi to tak bude.“

Pozvedl obočí, zřejmě udiven mým souhlasem. Na třetáka vypadal dost mužně.

„Ne, vážně, proč ses odstěhovala sem?“

Ta konverzace byla fakt náročná. Už teď mi lezl na nervy, a to se běžně nestávalo. Měla jsem tisíc chutí mu vmést do tváře jeho úvodní poznámku a tím zamezit vypuštění informace o New Yorku, ale ovládla jsem se.

„Máma se stěhuje do Spojených států a já chtěla střední dokončit tady.“
Uf.

„Páni!“ vydechla veselá buclatá tmavovláská Baruš. „Amerika? Nejsi divná?“

„Spolehlivě ano.“

„Příští pátek pořádáme velkou party, přijdeš?“ pozval mě Kuba.

Vzhledem k tomu, že v Praze jsem večírky obdržela často a s chutí, trochu mě návrhem vyděsil. Nějaká venkovská trapárna mi zaručeně otráví vzpomínky. Na druhou stranu se téhle zábavě asi do budoucna nevyhnu.

„Musím se zeptat táty,“ vymluvila jsem se s kukučem pušky.

Zazvonilo a z chodby se vracel Radek. Netvářil se zrovna rozjásaně, už když vstoupil, ale sotva zaměřil naši high-society skupinku, zašklebil se, jako kdyby kousl do citrónu.

„A hele, cigoši jdou,“ pronesl Kuba zřetelně. „Drž se od něj dál. Tohle je zatraceně nebezpečná rodina.“

Zareagovala jsem určitě vhodně, protože jsem vylekaně přeměřila Radka od vlnitých havraních vlasů přes poměrně dětský obličej postrádající tvrdé, rozhodné rysy jeho bratra, vytáhlou postavu až po rozšmajdané boty.

Ten se při pohledu na Jakuba nasupil a zatnul pěsti. Naštěstí přesně v tom okamžiku vešel profesor, takže se různá společenství rozprchla do lavic.

„Jak jsi dopadl?“ ověřovala jsem naše vyhlídky šeptem.

„Brácha strašně nadával. Nevěří mi, že se budeme učit.“

To se dalo čekat. „No a?“

„Ukecal jsem ho.“

Na rozdíl od Přemysla byl táta vyloženě nadšený, když jsem mu svůj plán vysvětlila, zatímco jsem cpala Radka do auta. Jeho optimismus dosahoval takové výše, že nám dokonce nachystal obložené housky, uvařil čaj a vyrazil s Puškinem zdolat klasický okruh kolem jezera.

Vytáhli jsme tu pitomou geometrii. Ukázalo se, že naše neznalosti sahají až do středu Země. V každé poučce jsme narazili na odkaz k další zákonitosti, která nám v minulosti unikla. Díky ti, Bože, za internet.

„Tak nevím, jak budu v práci kolem ovcí aplikovat zákonitosti Euklidovského prostoru,“ bručel.

„Chce to trochu tvůrčího přístupu,“ mínila jsem. „Prostoru přece musíte mít mrtě. Proč vlastně studuješ gympl? Nebyla by lepší zemědělkyně?“

Povzdechl si. „Máma si to přála. Tvrдила, že musíme poznat všechno, abychom si dokázali vybrat, co bychom opravdu rádi dělali.“

„A je to vůbec reálné? Kdyby ses rozhodl třeba pro architekturu? Povolili by ti to doma?“

Zmučeně trhl rameny. „Je to situace k posrání,“ ulevil si upřímně. „Od té doby, co máma umřela, bere táta maturu na gymplu jako nějaký slib, a zároveň je kvůli tomu našťvaný a pořád mi školu předhazuje.“

„Jak umřela máma?“ Ztišila jsem hlas.

„Byla nemocná se slinivkou. Dlouho. A pak...“ Po nose mu stekla slza.

„Ehm.“ Chvatně jsem otočila list v sešitě. „Tak se podíváme na vzájemnou polohu bodu a křivky.“

Byli jsme v nejlepším, když se pod okny ozvalo troubení. Radek vyskočil jak králík na pružině. „Zdrželi jsme se!“

Začal na sebe o překot soukat mikinu a větrovku téměř zároveň. V nervózním chvatu se mu shrnul rukáv, vypadalo to, že si zběsilým úsilím vykloubí rameno.

„Blázníš?“ podivila jsem se a pomalu vstávala. „Vždyť ani nemáme hotový úkol!“

„No jo,“ pronesl zklamaně. „To se nedá nic dělat. Už bude skoro tma.“

Pádil dolů ze schodů. Sbíhala jsem v ponožkách za ním. Ve verandě jsem vklouzla do bot a vyběhla před dům.

Krásný Přemysl stál pod schůdky celý nasupený. „Už umíte všechno?“

„Nemáme hotový úkol,“ vyplácl ten moula. „Ale pan Prosper nám nachystal svačinu.“

„Děláš si legraci?“ zařval alfa samec. „Co jste tady celé odpoledne provozovali?“

„Učili se!“ odvětila jsem ostře. „Copak je Radek pod kuratelou? Musí se ti zodpovídat z každé minuty, kterou nestráví pod dozorem?“ Otočila jsem se provokativně na spolužáka. „Nepůjdeme zítra do kina?“

„Neplet’ se do věcí, kterým nerozumíš,“ zasyčel Přemek nenávistně dřív, než stihl Radek odpovědět.

„Tak mi je vysvětlí, abych pochopila tvoje stanovisko.“

V průběhu rozhovoru se na mě nedíval. Působilo to hodně neurvale a zřetelně naznačovalo odpor vůči mé osobě. Ale já něco snesu, jsem Pražačka. Nyní se zahleděl do padajícího soumraku, prohlubujícího stíny lesa.

„Někdo s růžovým lakem na nehtech to nepochopí nikdy, ale pár lidí musí doopravdy makat, aby se uživil. Bratr má svoje povinnosti, které zatím nesplnil.“

„Ale vždyť celý den pracoval! Studoval. Pokud chcete, aby za dva roky domů přinesl maturitní vysvědčení, asi to nějaký čas zabere.“

Otočil ke mně nasupenou tvář, ale očima stále bloudil nad mojí hlavou. Začínal mě tím opravdu štvát.

„Jsem náramně zvědav, jak se zítra projeví dnešní intenzivní domácí výuka.“

„To jsi tak hloupý?“ zaječela jsem. „Už ti někdo vysvětlil princip dlouhodobých investic? Nebo úmyslně kladeš nesplnitelné podmínky, abys pak mohl trestat jejich porušení?“ Doposud nikdy jsem nikoho neuhodila, ale Přemyslovi bych s chutí jednu vrazila.

„Tak to není,“ zamíchal se Radek konečně do hovoru a začal bratra omlouvat. „On to tak nemyslel. Co uděláme s tím úkolem?“

Bojová nálada poněkud zchladla. „Zkusíme to vyřešit přes Skype,“ navrhla jsem.

„To nejde. Nemám doma přístup k internetu. Víš co, já se na to podívám a svoje výsledky porovnáme zítra před vyučováním.“

Souhlasila jsem a rozloučili jsme se. Arogantní nafoukanec skočil beze slova za volant a rozjel se snad ještě dřív, než bratr stihl nasednout. Ani nepočkali, než dorazí táta, který se objevil pod lesem. Aspoň že ten hulvát nezajel divoce pobíhajícího Puškina.

„Hořela jim koudel za zadkem?“ komentoval překvapený spisovatel náhlý odjezd ovčáků.

„Tvoje vyjadřování je opravdu barvitě.“

Zavřel psa do výběhu a mířil ke mně. Když jsem viděla, jak šťastně se tvářil při pohledu na osobu, která ho vítala na prahu, snad bych se i vdávala.

„Je tu fakt větší zima než v Praze,“ uznala jsem. Na otevřené verandě jsem se v čerstvém povětří otrásla. A to končilo září! Šlaka.

„Jsi v horách. Tak jak vám to šlo?“

„Jsme na začátku,“ přiznala jsem upřímně. „Ale řekla bych, že jsme toho zvládli dost. Tati, proč se o Wolfových říká, že jsou nebezpeční?“

Zalezli jsme dovnitř. Svlékal si bundu a věšel ji na háček v předsíni. Zarazil se v půli pohybu.

„Stalo se něco, když jsem tu nebyl?“ zeptal se ostře.

„Ne,“ ujistila jsem ho. „Ale zjevně mi něco hrozí a docela ráda bych znala podrobnosti.“

Povolil napětí, sundal si boty. „Běž do tepla,“ přikázal.

„Tati! Zase to zkoušíš zamluvit jako včera.“ Vážně jsem si dupla. V ponožkách, upozorňuji. Je to asi tak trendy, jako trvalá na vlasech.

„Zřejmě se mi to zdá elegantnější než přiznávat, že jsem podlehl neodůvodněným pomluvám. Je pravda, že Wolfovi jsou samorosti. Žijí dost odloučeně od civilizace a před lety je postihla pohroma. Nevím, jestli ti někdo řekl, že paní Wolfová zemřela. Obávám se, že tato nestandardní situace vyvolává v lidech nezdravé asociace. Přemek je navíc prudká povaha, občas se opije v hospodě a jednou se i popral.“

„Tím způsobem přišel k jizvě na obočí?“

„Ne. Copak si nevzpomínáš? Takhle vypadá, co ho známe. Jako malému chlapci mu kocour rozsekl kůži. Jeho matka tenkrát šílela hrůzou, že přišel o oko.“

„Měl kliku. Tohle mu vlastně sluší. Tati, co tě napadlo, když jsem se zeptala, jestli jsou Wolfovi nebezpeční?“ Copak to z něj nevytáhnu?

Asi ne, protože odpověděl: „Ale nic. Jdu nachystat něco k večeři.“ Otočil se a došel do obývacího pokoje.

Asi měl žízeň a hlad, ale já se nedokázala zbavit utkvělého pocitu, že mi lže.

3. KAPITOLA – VEČÍREK

Pokusím se zhodnotit prvních čtrnáct dní v nové škole.

Úspěchy: S Radkem obden drtíme a výsledek se dostavil. Z poslední matematické desetiminutovky jsme neměli pětku, nýbrž čtyřku zatraceně dostatečnou.

No a nechala jsem si už šestkrát vynadat od Přemysla. Juchú! Hloupé je, že se v mém srdci z nepochopitelných důvodů vydrápal na piedestal idolů a jednou se mi o něm dokonce zdálo.

Soužití s tátou bylo snadné a zábavné. Z kurzu rodičovských povinností jej před lety násilně vyloučili, takže v současnosti osciluje mezi polohou benevolentního kámoše a despotického bachaře. V případě verze B stačí jemné upozornění a on se hned kaje. Takže jsem nečekaně obdařena velkou mírou volnosti.

Jenže ji nemám kde uplatnit.

Dostávám se k záporům.

Chcíp tu pes. (Naštěstí nikoli Puškin.) Nečekané, já vím. Obávám se, že studium neukončím s jedničkami, nýbrž s nulami. Po večerech se totiž opravdu věnuji učebnicím. Taky trochu čtu, ale zdejší veřejná knihovna představuje katastrofu. Srdce mi krvácí při vzpomínce na čtyřicet dvě pobočky městské knihovny v metropoli. Když si chci promluvit s pražskými kámoškami, málokdy dřepí doma, a já jim slepě závidím. Takže raději nikomu nevolám. Co všechno mi chybí? Obchodní centra, sítě multikin, obrazárny, divadla, butiky, metro... Aúúúúúúúúúú. Já jsem takový chudák!

Ve škole si nějak nedokážu najít kamarády, když nepočítám Radka. A v jeho případě budu navíc muset uvést situaci na pravou míru, protože on si začíná myslet, že spolu chodíme. S třídními královnami se kamarádit nechci, outsideři zase kilometrovým obloukem obcházejí mě. Nějakou zlatou střední cestu ne a ne objevit. Jo, učitelky vyjma matikářky mě zbožňují, ale to je v pořádku, s tím se počítalo.

Máma je za oceánem.

Před pouhými šesti stoletími by se tímto činem propadla do hyperprostoru. Její odjezd něco takového skutečně připomíná. Z letiště JFK mi ještě zavolala, asi v půl páté ráno, ale od té doby náš vzájemný styk vázne. Vina rozhodně není na mé straně. Píšu jí maily každý den. Interval odpovědí se však neblaze prodlužuje. Častěji se hádám se šarmantním vlkem, než dostávám dopis od mámy. A když už napíše, jako kdyby to ani nebyla ona. Já chápu, že má spoustu povinností, americké pracovní tempo je vražedné, musela si shánět bydlení a vůbec. Ale přece jenom jsem její jediný potomek! Informace o ní jsou kusé, na moje trable řeč nepřijde nikdy. Prekérní!

Nakonec jsem se pro účast na venkovské zábavě nechala přemluvit, protože mi náramně vyhovovalo místo konání, a to hospoda na koupališti. Jak jsem zmínila, mám k místní vodní ploše citový vztah. Cesta odtamtud k našemu domu trvá pěšky dobře půl hodiny a vede pustým lesem. Z toho důvodu mi táta nabídl odvoz. Přijala jsem s výhradou. Pochopitelně bych byla raději, kdyby se obětoval kdokoli jiný než rodič. Ale asi nebudu mít na vybranou.

V den akce mě táta vyklopil na parkovišti před restaurací.

„Vyzvednu tě v jedenáct. Nebo o půlnoci?“ Aha. Momentálně jedeme v módu „nejlepší kámoš“.

„Raději v jedenáct.“ Ukořistila jsem body stylem „sedm jednou ranou“. Jsem za vzornou dcerku a beztak se tady ukoušu nudou. Radek totiž nepřijede. Přes Jakubova důrazná prohlášení, že po nepřizpůsobivých nikdo netouží, jsem svého nejlepšího kamaráda pozvala. Dokonce se ani moc nekroutil a rovnou odmítl. Koukl do kalendáře a vzdychl, že nemůže. Nuže tedy dobrá.

Pohraničí je tak malebné! Vešla jsem do hrázděné budovy se zakulaceným štítem. Průchod vedl přímo na koupaliště, kde stály boxy venkovního grilu. Nakoukla jsem i napravo do výčepu, ale večírek se konal v salóнку nad schody.

Sotva jsem otevřela dveře, spolužáci mě přivítali nadšenými výkřiky. Bohužel ale ti nesprávní. Jakub mě okamžitě obalil svými dvořany a poručil pivo. Eeh. Alkohol moc nepiju, pivo mi nechutná. V Praze jsme utrácely za nealko míchané nápoje, což bylo děsně trendy (a drahé). Ovládla jsem úšklebek a situaci pojala jako kurz stoicismu.

„Dáte si něco k jídlu?“ zajímala se servírka. Jakub mě zatlačil do pohodlné pohovky vedle sebe a majetnický objal kolem ramen.

„Nevím, co nabízíte?“ zajímala jsem se.

„Přineste jídelák,“ poručil spolužák velkopansky. Usmála jsem se. Servírka kývla a odběhla. Simona se zatvářila našťavaně.

„To je v Praze nejnovější móda?“ Poukázala na moje dlouhé krajkové šaty s kratinkou spodničkou, legíny a mohutné vysoké šněrovací boty.

„Nevím,“ pokrčila jsem rameny. „Nosím, co se mi líbí.“ Smrtící úsměv. Samozřejmě jsem lhala ostošest. Vyrazila jsem v totálně nejstylovějším hipsterském outfitu pořízeném v mých oblíbených buticích. Ale nehodlala jsem šířit osvětu. Ať se nádhera stará sama.

„Zrovna tehle model jsem viděla v New Yorkeru, když jsem byla minulý týden s mámou v Pardubicích,“ dodala pohrdavě Eva s blond mikádem a obličejem intelektuálky, nejlepší přítelkyně Simony.

„Vážně? To leží nejbližší nákupní centrum tak daleko?“

Neměla jsem to v úmyslu, ale nastartovala jsem hodnotnou debatu na téma vzdálenosti k civilizaci. Jako odpoutání pozornosti sloužila dobře, ale poslouchala se mizerně. V okruhu sta kilometrů neleželo zhora nic! Ocitla jsem se v Patagonii!

Jakub si vydatně nahýbal z püllitru a vedl rozhovor s kámošem Richardem, dlouhým, hubeným, okatým hochem s vojenským sestřihem. Probírali poslední desku Mandrage a tak trochu machrovali. Nasadila jsem umělohmotný úsměv a skenovala zbytek osazenstva.

Lůžři třídy se hlučně bavili v rohu a Petr byl podle mého mínění už hodně opilý. Kolem jednoho stolu seděly nanyňky z okolních vesnic a po vzoru svých matek měly hlavy u sebe a drbaly. Gotička Jaruna („říkej mi Uno“) scházela. Achich ouvej. To vážně zůstanu bez kamarádky?

Servírka přinesla jídelní lístek. Otevřela jsem ho. Panečku! Sto bodů pro tuto akci! Lidi zlatí, kdybyste viděli ty ceny! Pohádka!

„Čemu se směješ?“ zajímal se Kuba.

„Ooctla jsem se v Ráji. Tady máte specialitu šéfa kuchyně i s přílohou za sto padesát korun.“

Nechápal, ale po významu hlouběji nepátral. „Takže si to dáš?“

Znovu jsem obhlédla přítomné. Nikdo si jídlo neobjednal. V souladu se středním proudem jsem také odmítla. Požádala jsem o sklenici místní limonády a nějaké zobání.

Zhruba po hodině jsem usoudila, že umřu nudou, a v tom případě raději na čistém vzduchu. Omluvila jsem se, shodila Jakobovu upocenou ruku z ramen a odešla na toalety. A poté vyklouzla z hospody přímo na koupaliště.

O měsíci v úplňku se s oblibou říká, že visí na nebi jako rybí oko. Tak tento kapr musel velikostí trumfnout slona, který nese na zádech Zeměplochu. Stříbrná koule se valila nad zubatým okrajem okolních lesů a intenzivní mystickou září zalévala krajinu. Na hladině vytvářela z impresionistických pablesků tajuplnou cestu do říše víl.

Došla jsem na břeh a posadila se na molo, k němuž byly přivázány pramice. Šplouchání vody, šumění stromů a tichý šramot nočních tvoreček vytvářely dohromady rozhodně příjemnější zvukovou kulisu než moji současní spolužáci.

Zavolala jsem Ádě do Prahy. Nezvedla to. Pokusila jsem se i o rozhovor s mamkou. Volaný účastník není dostupný. Buď je v metru, nebo prostě... není. Fakt jsem musela spolknout slzu. Nemělo smysl zkoušet Radka. S ním jsem si mohla volat tak akorát na lesy. Na mobilu neměl signál a pevnou linku hlídal jeho přísný otec.

Seděla jsem na studeném betonu, dokud mě neroztřásla zima.

Nastal čas na čestnou prohru. „Ahoj tati! Mohl bys pro mě přijet? Ne, právě že se nic nestalo. Ukrutně se nudím. Půjdu raději spát.“

Ještě zbývalo jedno zastavení křížové cesty. Musela jsem se vrátit do salónku, vyzvednout si bundu a rozloučit se.